

chiar necinstit, tot sărac rămâne!

FARSA JUPÂNULUI PATHELIN • TEATRUL "ION CREANGĂ" •
Data reprezentației: 26 februarie 1999 • Regia: Cornel Todea •
Scenografia: Luana Drăgoescu • Distribuția: Cristian Irimia (Pierre Pathelin), Anca Zamfirescu (Guillemette), Mihai Verbițchi (Negustorul), Lucian Ifrim (Ciobanul), Boris Petroff (Judecătorul).

Farsa jupânului Pathelin este întreg teatrul laic burghez *in nuce*. Fără mofturi ritualice și fără trimeri transcendentale, avem poveste cu suspans, umor de situație, joc verbal și lovitură de teatru. Lipsește dinamica psihologică, evoluția caracterologică, deși până și aceasta este schițată în figura ciobanului. Deconcertează, pe de altă parte, perspectiva antiintelectuală: cum se face că

tia negustorului și sofisticăria avocatului, pragmatismul solid al ciobanului, ca o soluție pe care, la rândul nostru, ar merita s-o adoptăm dacă am putea, obișnuți cum suntem, de prea multă vreme, cu practicarea celorlalte două.

Cornel Todea știe să-i facă pe părinții copiilor veniți la spectacol să recepteze piesa prin intermediul straturilor culturale care i s-au suprapus. El ne face percepti-

bilă atât nota suprarealistă din scena simulării bolii – luată parcă din *Les mamelles de Tirésias* –, cât și darul replicii – demn de Wilde sau de Shaw – din scena procesului. Copiilor le dă baloane la intrare și un ritm alert al desfășurării, ca să nu-i plictisească. Actorii sunt convingători, simpatici, cu o remarcă specială pentru prospețimea caldă a lui Lucian Ifrim în rolul Ciobanului. Spectacolul este moralizator în modul cel mai eficient: îți arată că, și necinstit să fii, tot sărac rămâi!

Adrian Mihalache

Logica viselor

Cum vă place

Scrisă la sfârșitul secolului XVI, *Cum vă place* este ultima comedie din cronologia creației lui Shakespeare (1599). După ea urmează *Hamlet*, care deschide capitolul noului secol cu neliniștea marilor întrebări, marilor îndoieli, marilor tragedii. Fiind și ultima, *Cum vă place* este și cea mai complexă, mai îngândurată, firul jocului vesel împletindu-se mai pronunțat cu melancolia și perspectiva amară asupra lumii. O lume rea, o lume nebună, unde domină

moașă – imposibilă. Atunci, unde mai e posibilă fericirea? Dacă n-o luăm în tragic – Shakespeare n-o ia încă –, pe tărâmul fanteziei, printr-o eschivă. În vis. Profesorul Ion Zamfirescu numește această comedie "fantezie plină de aer, lumină, tinerețe și dragoste" ("Istoria universală a teatrului"). Sunt patru perechi de îndrăgostiți aici, a căror iubire nu e împărțită decât pe tărâmul refugului pasager, pădurea Ardenilor. Pădurea viselor, cum a mai fost numită. Acolo scenele de

scene; una mai mică, în fund, reprezentând tărâmul ducal, și cea mare, scena propriu-zisă, care închipuie, în scipiri de oglinzi și umbrile cu ramuri, pădurea Ardeni. Trec cu o mișcare lentă, aproape dureroasă, cu priviri nesigure, care se caută în oglinjoare atâmate la brâu. Au pomit dintr-un loc unde dialogul nu e posibil decât în acute stridente, în țipete, unde gesturile sunt îmbrânceli și rostogoliri, viața e trăită cu sufletul la gură și se duc unde... cine știe ce altă amăgire dureroasă îi așteaptă. Dar de ce a creat Alexandru Colpacci două scene? Pentru a pune față în față cele două tărâmuri. Ca într-o oglindă. Motivul oglinzii domină, după cum se vede, spațial și scenografic, spectacolul, cu multiple sugestii. La care am fi reacționat mai bine dacă – o! – nu ne-ar fi ținut ideea (altfel, perfect motivată) cu capul întors spre dindărăt vreo trei sferturi de oră, într-o poziție incomodă, în care ne-a înțepenit gâtul. Ne-ar fi trebuit niște scaune turmante.

CUM VĂ PLACE de William Shakespeare. Versiunea scenică: Alexandru Colpacci • TEATRUL "SICĂ ALEXANDRESCU" din BRAȘOV • Data reprezentației: 19 februarie 1999 • Regia: Alexandru Colpacci • Decorul: T.Th. Ciupe • Costumele: Vioara Bara • Ilustrația muzicală: Delia Șerban • Mișcarea scenică: Roxana Colceag • Distribuția: Mircea Andreescu (Tocilă), Mara Nicolescu (Rosalinda), Traian Grigoriu (Orlando), Adrian Rățoi (Charles), Bianca Zurovski (Phebe), George Custură (Oliver), E.M. Brașoveanu (Adam), Costache Babii (Jacques Melancolicul), Iulia Popescu (Celia), Dan Săndulescu (Ducele surghiunit, Frederic), Marius Cordoș (Silvius), Loredana Botezatu (Audrey), Mihai Giurițan (Jacques du Bois), Neculai Sîrîțanu (Le Beau).

dragoste au "logica viselor. Planurile, personajele, timpurile – trecutul, prezentul și viitorul – sunt amestecate; și poezia se amestecă și ea cu parodia" (Jan Kott, "Shakespeare, contemporanul nostru").

E tulburătoare trecerea dintr-un tărâm real, violent și zgomo-

invidia și ura, minciuna și fărădelegea, intriga, lăcomia și tirania. Un tron e uzurpat – ca și în *Hamlet*. Ducele Frederic îi ia locul fratelui său, care pleacă în surghiun; se instaurează intoleranța. Viața e amenințată la Curte, iubirea sinceră și fru-

tos de nedreptăți, de la Curtea ducelui Frederic la tărâmul salvator, de ficțiune, în spectacolul regizat de Alexandru Colpacci. Personajele trec gârbovite, umilite, cu revolta și disperarea în spate, o punte întinsă de-a lungul sălii, între două

Pe tărâmul visului, luminos și dominat de o perdea diafană în fundal (excelente, decorurile lui T. Th. Ciupe, pline de fantezie, costumele create de Vioara Bara), tonurile și gesturile devin normale. Mai e o frenezia a lor, la cele patru perechi de îndrăgostiți mai ales, dar ea e – în logica